ΟΜΙΛΙΑ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ 2022

«Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι,
τῆς ἀληθείας Χριστοῦ,
τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε,
ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς,
Πατέρες μακάριοι…»
(Ὕμνος τοῦ Ὄρθρου)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

« Ὅπου εἶναι συναγμένοι δύο ἤ τρεῖς στό Ὄνομά μου, λέγει ὁ Κύριος, ἐκεῖ εἶμαι καί ἐγώ ἀνάμεσά τους» (Μτθ. 18, 20). Ἡ σωτήρια αὐτή συμβουλή Τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ἀλλά καί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ὡς ἄνθρωποι ἔχουμε ἀνάγκη τῆς παρουσίας καί τῆς γνώμης τῶν συνανθρώπων μας, προκειμένου νά προχωρήσουμε στή ζωή μας. Αὐτή τήν ἀνάγκη ἔχουμε σέ ὅλα τά στάδια τῆς ζωῆς, σέ ὅλες τίς δράσεις μας. **Ἡ σύναξη τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας** ἐπιτρέπει τή λήψη σωστῶν ἀποφάσεων, καί τήν ἀκώλυτη ἐφαρμογή τους. Τό ἴδιο ἰσχύει σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς μέ **κορύφωση τό Κοινοβούλιο**.

Οἱ διαφωνίες εἶναι ἐπιτρεπτές σέ ὁποιοδήποτε τομέα, ἀλλά καί ἡ πορεία εἶναι ἐπιβεβλημένη, μέ τήν ἀνάγκη προσαρμογῆς τῆς μειοψηφίας στήν **ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας**. Ἡ **ἁγία μας Ἐκκλησία** ἐφάρμοσε **πρώτη** Αὐτή τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν οἱ **Ἀπόστολοι διαφώνησαν** γιά τήν **κοινή πορεία πρώην Ἰουδαίων** καί **πρώην εἰδωλολατρῶν**, δέν ἐπεβλήθη κάποια αὐθεντία, ἀλλά ἀποφάσισε ἡ ἐν Ἱερουσαλήμ συγκληθεῖσα τό ἔτος 48 μετά Χριστόν **Ἀποστολική Σύνοδος,** μέ τήν πνοή τοῦ **Παναγίου Πνεύματος**. Ἀκολούθησαν **πολλές Σύνοδοι, Τοπικές καί Οἰκουμενικές**. Ὁ Κύριος ἔδωσε τό μήνυμα τῆς κοινῆς ἀντιμετώπισης καί ἐπίλυσης θεμάτων, καλώντας τούς Μαθητές καί Ἀποστόλους νά εἶναι **ἕνα** (Ἰω. 17,12) τηρώντας τήν **ἑνότητα τῆς πίστεως**, ἡ ὁποία θά ἐπεκτείνεται καί στήν καθημερινή ζωή καί δράση.

Σήμερα τιμοῦμε τούς **318 Θεοφόρους Πατέρες**, οἱ ὁποῖοι συγκρότησαν τήν **Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο στή Νίκαια** τῆς Βιθυνίας τό ἔτος **325 μ.Χ.** ἐπί Αὐτοκράτορος Μεγάλου Κωνσταντίνου**.**

Σέ αὐτήν μετεῖχαν μεγάλοι Πατέρες καί ὁμολογητές τῆς

Πίστεως, ὅπως ὁ Ἅγιος Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὁ θαυματουργός, ὁ Ὅσιος Παφνούτιος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καί ἄλλοι Ἅγιοι. Πολλοί ἀπό αὐτούς ἦταν ὁμολογητές τῆς πίστεως κατά τή διάρκεια τῶν μεγάλων διωγμῶν, δηλαδή εἶχαν δώσει ὁμολογία πίστεως, ἀλλά δέν ἔφθασαν στό μαρτύριο, γιατί ἐν τῷ μεταξύ σταμάτησαν οἱ διωγμοί. Πρόκειται, δηλαδή, γιά ἕνα «δῆμο μαρτύρων» καί ὁμολογητῶν. Ὁ ἱστορικός Εὐσέβιος Καισαρείας μᾶς λέγει ὅτι ἄλλοι ἀπό τούς παρόντες πατέρες διέπρεπαν στή σοφία, ἄλλοι στή σταθερότητα τοῦ βίου καί τήν ὑπομονετική καρτερία, ἄλλοι κοσμοῦνταν ἀπό μετριοπάθεια, ἄλλοι ἦταν τιμημένοι μέ τή μακαριότητα τοῦ βίου, ἄλλοι ἔλαμπαν μέ τή νεότητα καί τήν ψυχική ἀκμαιότητα. Στά Πρακτικά τῆς Συνόδου μνημονεύεται ὁ Ὅσιος Παφνούτιος ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Βασιλεύς Μαξιμίνος ἐξόρυξε τόν δεξιό ὀφθαλμό. Μνημονεύεται ἐπίσης στά Πρακτικά καί ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὡς «ἀνήρ ἐπίσημος ἐν Κυρίῳ» ὁ ὁποῖος ἐτιμᾶτο πολύ καί ἀναγνωριζόταν ὅτι εἶχε προφητικό βίο καί ἦταν «χρηστός καί ἀνεξίκακος».

Οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Συνόδου διετύπωσαν τήν ὀρθή πίστη, ὅπως προκύπτει ἀπό τά Ἱερά Εὐαγγέλια, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ σαρκωθείς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἦλθε στή γῆ, σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, δίδαξε, θαυματούργησε, ἔπαθε, ἀπέθανε κατά σάρκα πάνω στόν Σταυρό, καί ἀναστήθηκε ὡς *«πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν»* (Κολ. 1, 18). Τοῦτο λειτουργεῖ ὡς πληροφόρηση, μαζί καί ἐγγύηση, γιά τή δική μας ἀνάσταση καί τή συμμετοχή μας στήν Οὐράνια Βασιλεία.

Ἐπίσης, κατεδίκασαν τόν αἱρεσιάρχη Ἄρειο καί τή διδασκαλία του, καθώς καί τά ἐκκλησιαστικά σχίσματα τῆς ἐποχῆς, καί θέσπισαν εἴκοσι ἱερούς Κανόνες ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας. Παράλληλα διατύπωσαν τά ἑπτά πρῶτα ἄρθρα τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τά ἀναφερόμενα στό ἀπολυτρωτικό ἔργο καί στή θεότητα τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι Ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα. Ἐκεῖνος ἦλθε στή γῆ γιά μᾶς, γιά νά μᾶς ἀνεβάσει στόν

Οὐρανό καί νά μᾶς καταστήσει μετόχους τῆς Βασιλείας Του.

Ἀνεδείχθηκαν λοιπόν οἱ ἴδιοι γνήσιοι καί αὐθεντικοί Πατέρες. Ἀνατρέχοντας στόν πρῶτο, μετά τόν Ἕνα, στόν Ἀπόστολο Παῦλο, τόν ἀκοῦμε νά δηλώνει στούς Κορινθίους: *«Κι ἄν ἀκόμα ἔχετε χιλιάδες δασκάλους στήν ἐν Χριστῷ ζωή σας, δέν ἔχετε πολλούς πατέρες ἀλλά μόνον ἕνα. Ἐγώ σάν Πατέρας σᾶς γέννησα μέ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου* (Α΄ Κορινθ. 4, 15). Ὁμιλεῖ σαφῶς γιά μιά πνευματική ἀναγέννηση, μέ τήν Κατήχηση πού τούς ἔκανε καί τό θεῖο Βάπτισμα, μέ τό ὁποῖο ἐντάχθηκαν στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν γίνεται καί πνευματικός τους Πατέρας. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τούς λοιπούς Ἀποστόλους καί μέ τούς διαδόχους τους, τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Συνεχιστής τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀξιώματος καί ὁ αὐθεντικός Πνευματικός Πατέρας, μέ τήν εὐλογία τοῦ Ὁποίου οἱ Ἱερεῖς τελοῦν τά Ἱερά Μυστήρια.

Οἱ **μεγάλοι ἐκκλησιαστικοί διδάσκαλοι** πού ἐξέφρασαν σωστά τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐφήρμοσαν στή ζωή τους εἶναι οἱ Θεοφόροι **Πατέρες**. **Γνωρίσματά τους** εἶναι τό **Ὀρθόδοξο φρόνημα καί ἡ ἁγιότητα τοῦ βίου**. Εἶναι ἡ ὀρθή πίστη καί ὁ καθημερινός ἀγώνας γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, *«ὡς ἐν Οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς»*. Αὐτός ὁ συνεχής ἀγώνας γίνεται γιά τήν προσωπική τελείωση καί γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τάχθηκαν Ποιμένες. Εἶναι μιά συνεχής φανέρωση τοῦ Χριστοῦ καί μαρτυρία πίστεως καί ἀγάπης, καί μιᾶς ἔμπρακτης συντήρησης τῆς ἐλπίδας τοῦ κόσμου. Ἡ μαρτυρία ἐξελίσσεται σέ ἀληθινό μαρτύριο, ὅταν πολεμοῦνται κακοδοξίες καί ἀρνήσεις τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Τό Ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμᾶτο ἀπό Ὁμολογητές, Ἁγίους Ἱεράρχες, πού θυσίασαν πολλά, ἀκόμη καί τήν ἴδια τή ζωή τους γιά τήν προάσπιση τῆς Ἀληθείας. Τέτοιοι **Μάρτυρες καί Ὁμολογητές** ὑπῆρξαν οἱ ἑορταζόμενοι σήμερα, **318 Θεοφόροι Πατέρες** τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἡ εὐαγγελική ἀλήθεια, τήν ὁποία κήρυξαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, δέν συνδέεται μέ ἐποχές καί κοσμικές συνθῆκες, ἀλλά εἶναι διαχρονική καί αἰώνια. Προκειμένου νά δώσουμε καί μιά ὁρατή καί

χειροπιαστή μαρτυρία τῆς Πατερικῆς προσήλωσης στή μόνη Ἀλήθεια τῆς Ἱστορίας, στό λόγο καί τή δράση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, σχεδιάσαμε καί οἰκοδομήσαμε τήν **Ἱερά Μονή τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων** στό ἱστορικό ὄρος Αἰγάλεω. Ἐκεῖ ὅπου πρίν περίπου 2500 χρόνια ὁ βασιλιάς Ξέρξης εἶδε νά καταστρέφεται στόν κόλπο τῆς Σαλαμίνας ὁ στόλος του καί μαζί μέ αὐτόν τά μεγαλεπήβολα σχέδια του γιά κατάκτηση τῆς Ἑλλάδας. Σέ αὐτόν τόν τόπο ὅπου τό 480π.Χ. ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν εἶχε στήσει τόν θρόνο του, ἐδώ ἀκριβῶς ἀνορθώθηκε ἕνας ἄλλος θρόνος τοῦ Βασιλέως τῆς Δόξης. «Καί τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ οὔκ ἔσται τέλος».

Ἤδη τό Μοναστήρι ἔχει καταστεῖ ἐργαστήριο ἁγιότητας, τόπος πνευματικῆς ἀνάτασης καί ἄσκησης φιλανθρωπίας, ἀδιαλείπτου λατρείας καί προσευχῆς γιά τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι, ἀναζητώντας ἀνάλογες εὐκαιρίες, ἀναγκάζονταν νά διανύουν μεγάλες ἀποστάσεις. Εἶναι ἡ πνευματική ὄαση πού δροσίζει τίς ψυχές τῶν κατατρεγμένων καί κουρασμένων ἀνθρώπων, τό καταφύγιο στό ὁποῖο ἀναπαύονται οἱ πονεμένοι καί τό ἀπάνεμο λιμάνι ὅπου οἱ πιστοί συνομιλοῦν μέ τόν Θεό. Ἐλπίζουμε ὅτι μέ αὐτό τό προσκύνημα θά ἐνισχυθεῖ ἡ Ὀρθόδοξη πίστη καί θά ἐκτιμηθεῖ ἡ προσφορά τῶν Ἁγίων Πατέρων. Καί ὅπως ὠφέλησαν πολλές γενεές διά τῶν αἰώνων, ἔτσι νά ὁδηγήσουν καί ἐμᾶς *«πρός τήν ἀληθινήν πίστιν»,* γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα
+ ὁ Νικαίας Ἀλέξιος